

26 Οκτωβρίου 2013

Αποδημία του Αγίου προς Κύριον. Η μεγάλη θλίψις των κατοίκων της νήσου και των Πνευματικών του τέκνων

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Γ.
Ο Α
Ο Σ

ΑΡΣΕΝΙΟΣ
Ο
ΕΝ
ΠΑΡΩ

Βίος και θαύματα του οσίου πατρός ημών Αρσενίου του νέου του εν τη νήσω Πάρω ασκήσαντος

Φιλοθέου Ζερβάκου αρχιμανδρίτου

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄

Αποδημία του Αγίου προς Κύριον. Η μεγάλη θλίψις των κατοίκων της νήσου και των Πνευματικών του τέκνων.

«Τις ἐστίν ἄνθρωπος ὃς ζήσεται καὶ οὐκ ὄψεται θάνατον». (Ψαλμ. 40).

«Δικαίων ψυχαί ἐν χειρὶ Κυρίου καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βάσανος». (Παροιμ.).

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός εἶπεν εἰς τοὺς Μαθητάς αὐτοῦ ὅτε ἀπέστειλεν αὐτοὺς νὰ κηρύξουν τὸ Ευαγγέλιον εἰς τὴν οἰκουμένην: «Δια πολλῶν θλίψεων θα εἰσέλθητε εἰς τὴν ζωὴν... καὶ ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε, ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ἰωαν. 16: 33). Αἱ δε ἐνοχλήσεις τὰς ὁποίας ἐδοκίμαζε ὁ Ἅγιος ἀπὸ τοὺς ἀσάρκους δαίμονας, τοὺς ὁποίους ἐπολέμει διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῶν ἀγρυπνιῶν, μόνον ὁ Θεὸς γινώσκει. Ἐνίοτε δε ἤκουον καὶ οἱ ὑποτακτικοὶ τοῦτον πόλεμον ὃν εἶχε με τοὺς πονηροὺς δαίμονας. Ἀγωνισθεὶς τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν καὶ τηρήσας καθαρὰν καὶ ἀνόθευτο τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν τοῦ Χριστοῦ, τελειώσας τὸν δρόμον καὶ φθάσας εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ ἦτο ἄνθρωπος καὶ ὡς ἄνθρωπος ὑπέκειτο εἰς τὴν παρά τοῦ Θεοῦ δοθεῖσαν κοινὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου, τὴν δοθεῖσαν ἀρχικῶς εἰς τοὺς προπάτορας ἡμῶν, «γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση» κατὰ δε τὸν Προφητὰν Ἰσαΐαν «οὐδεὶς ἐστίν ὃς ζήσεται καὶ οὐκ ὄψεται θάνατον» καὶ τὸν θεοκῆρυκα Ἀπόστολον Παῦλον «πάντες ἀποθνήσκομεν, ἀπόκειται γὰρ τοῖς ἄνθρωποις ἀπαξ ἀποθανεῖν καὶ μετὰ τούτου κρίσις» φθάσας εἰς ἡλικίαν 77 ἐτῶν τὴν 31ην Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1877 ἀπεδήμησε πρὸς ὃν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐπόθησε καὶ πιστῶς ἐδούλευσεν Θεόν.

Τὴν τελευτὴν αὐτοῦ προειδὼς πρὸ ἡμερῶν προεῖπεν εἰς τὰ πνευματικὰ τοῦ τέκνα πρὸ ἐνὸς μηνὸς κατὰ τὴν Λειτουργίαν τὴν ὁποίαν ἐτέλεσεν εἰς τὴν 1ην Ἰανουαρίου κατὰ τὴν εορτὴν τοῦ Μ. Βασιλείου, εἰπὼν αὐτοῖς «να ἡξεύρετε τέκνα μου, ὅτι ὀλίγας ἡμέρας θα εὐρίσκομαι μετὰ ὑμῶν. Θα ἀναχωρήσω διὰ τὴν Οὐράνιον Πατρίδα. Μετὰ τὴν Λειτουργίαν ἐπήγεν εἰς τὸ κελλὶον τοῦ καὶ ἀνεκλίθη· παρέμεινε ἐπὶ κλίνης διότι ἠσθάνετο ὅτι αἱ δυνάμεις τοῦ αἰσθητικαίου, ἡμέρα τὴν ἡμέρα, ἠλαττοῦντο καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ καὶ νὰ κινηθῇ. Εἰς τὴν εορτὴν τῶν Θεοφανείων κατήλθεν εἰς τὸν Ναόν καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ τὸν Μέγαν Ἀγιασμόν καὶ ἀπελθὼν ἐξηπλώθη ἠσύχως εἰς τὴν κλίνην τοῦ καὶ εἶπεν εἰς τὰς παρισταμένας μοναχάς: «Αὕτη, τέκνα μου, ἦτο ἡ τελευταία Λειτουργία τὴν ὁποίαν ἐτέλεσα. Ευχαριστῶ τὸν Πανάγαθον Θεόν, ὁ

οποίος με βοήθησε, διότι εάν δεν με εβοήθει δεν θα ηδυνάμην να τελειώσω την λειτουργίαν και τον Αγιασμόν. Δόξα τη Παναγάθω Βουλή αυτού και τη Απείρω Αγαθότητι. Ευχαριστώ, ευχαριστώ τω Θεώ μου, τω ούτως αγαπήσαντί με και παραδόντι Εαυτόν υπέρ εμού εις τον επονείδιστον Σταυρικόν Θάνατον, ουκ έχω άξιον τι να ανταποδώσω Αυτώ υπέρ πάντων ων ανταπέδωκέ μοι. Υπερευχαριστώ και πάλιν τον Δημιουργόν και Πλάστη μου, τον Χορηγόν των απείρων δωρεών, ευλογιών και χαρίτων και αγαθών α δέδωκέ μοι. Ουδέν άλλο θέλω, ουδέν άλλο επιθυμώ, ουδέν άλλο ζητώ, ει μη συγχωρήση τας πολλές μου αμαρτίας και να παραλάβη την ψυχήν μου».

Διαδοθείσης αστραπιαίως της φήμης εις όλην την νήσον, ότι ο Πατήρ Αρσένιος ασθενεί και πρόκειται να αποθάνη, έτρεχον από όλα τα χωρία της νήσου, άνδρες και γυναίκες, νέοι, γέροντες, μεγάλοι και μικροί, πλούσιοι και πτωχοί και πάσης ηλικίας, τάξεως και καταστάσεως άνθρωποι, κλαίοντες και θρηνούντες δια την ορφάνεια των, διότι έχαναν τον Πνευματικόν των Πατέρα, τον Πατέρα της ψυχής των, εκείνον ο οποίος τους ηγάπα και εφρόντιζε να τους αποσπά από την αμαρτίαν και τον διάβολον και να τους επιστρέψη εις την μετάνοιαν και τον Θεόν. Έτρεχον ως διψασμένα ελάφια να προφθάσουν να τον αποχαιρετήσουν και να λάβουν την ευχήν και την ευλογίαν του. Την δε παραμονήν της τελευτής του εκάλεσε τας αδελφάς της Μονής και ανήγγειλε αυτοίς το δια τον εαυτόν του ευχάριστον μήνυμα του θανάτου, αλλά δι εκείνας δυσάρεστον και λυπηρόν. «Να ηξεύρετε τέκνα μου ότι αύριον αναχωρώ της προσκαίρου ζωής και πατρίδος και μεταβαίνω εις την αιώνιον ζωήν και την Ουράνιον Πατρίδα διότι εδώ δεν έχομε Πατρίδα, καθώς λέγει ο Απόστολος Παύλος είμεθα ξένοι και πάροικοι». Μόλις ήκουσαν αι μοναχαί το θλιβερόν δι αυτάς μήνυμα, εξέσπασαν εις λυγμούς και ήρχισαν γοερώς να θρηνούν. «Πατέρα μας, Πνευματικέ, μη μας αφήνεις ορφανάς. Συ γνωρίζεις πόσους κινδύνους διατρέχομε. Εν όσω έζης συ, ως Πατήρ συμπαθής και φιλόστοργος μας ηγάπας ως τέκνα σου, καίτοι ημείς πολλάκις σε παρωργίσαμε. Σε παρηκούσαμε και σε ελυπήσαμε αλλά ου ως συμπαθής μας υπέμεινας και μας συνεβούλευες και μας παρηγόρεις και ως Πνευματικός Ιατρός εθεράπευες τας ψυχικάς ασθενείας. Τώρα διατί μας αφήνεις; Εις ποίον θα καταφύγωμεν; Ποίος θα ενδιαφερθή δι ήμᾶς τας αθλίαις, ως συ, Πάτερ; Βλέπων αυτάς ο Άγιος ούτως θρηνούσας τας παρηγορεί. «Παύσετε τέκνα μου τον θρήνον, μη θρηνείτε ούτω, μη απελπίζεστε, διότι αμαρτάνετε. Εγώ μεν αναχωρώ αλλά σας αφήνω εις την προστασία άλλου Πατρός, όστις πολύ-πολύ ανώτερός μου και σας αγαπά περισσότερον από εμέ, ακόμη σας αγαπά περισσότερον και από ότι αγαπάτε σεις αι ίδιοι τον εαυτόν σας. Εγώ σας αφήνω εις την προστασίαν του Χριστού όστις είναι Πατήρ και ιδικός σας και πάντων ανθρώπων και αγαπά πάντας και φροντίζει περί πάντων και προνοεί και μεριμνά όχι μόνον δι ήμᾶς τους ανθρώπους που εξαιρετικώς μας ετίμησε με το «κατ εικόνα αυτού και ομοίωσιν, αλλά και περί

των πετεινών του ουρανού και των πτηνών και όλων των ζώων, χερσαίων και θαλασσίων.

Πιστεύσατε εις αυτόν, ελπίατε εις αυτόν, αγαπήσατε αυτόν με όλην σας την ψυχήν και καρδίαν και ο,τι ζητήσετε από αυτόν με πίστιν και είναι προς το συμφέρον σας, θα σας το δώση. Και ιδίως να ζητήτε την Βασιλείαν Σου την Ουράνιον. Να ηξεύρετε δε και να πιστεύετε ότι όταν τον αγαπάτε και ποιήτε τας έντολάς του θα σας αγαπήσει και Αυτός και θα είσθε ηνωμένοι μαζί του και όταν έχητε τον Θεόν μαζί σας δεν έχετε ανάγκην ούτε από εμέ ούτε από άλλον τινα. «Ο Θεός είναι αγάπη και ο μένων εν τη αγάπη εν τω Θεώ μένει και ο Θεός εν αυτώ». Αυτή τεκνία μου είναι η τελευταία μου προς υμάς παραγγελία και εντολή: να ειρηνεύετε αναμεταξύ σας, να έχετε ταπεινώσιν, να ενθυμήσθε τον Χριστόν και να μιμείσθε την ταπεινώσιν αυτού την υπακοήν και προς πάντας αγάπην, άνευ της οποίας αδύνατον να σωθείτε, άνευ της οποίας όλαι αι αρεταί αι άλλαι δεν ωφελούσι. Μη λησμονείτε τον αρχικό σκοπόν δια τον οποίον ανεχωρήσατε από τον κόσμον και γίνατε Μοναχαί. Ο σκοπός σας που αφήσατε τον κόσμον, τους γονείς, αδελφούς, φίλους και συγγενείς σας και όλα του κόσμου τα αγαθά, δεν ήτο άλλος παρά να νυμφευθήτε τον Χριστόν και τα ουράνια αγαθά να κερδίσετε. Δια να αποκτήσετε τον Χριστόν πρέπει να τον μιμηθείτε κατά τον δυνατόν, πρέπει να γεμίσετε ως αι φρόνιμοι Παρθένοι τας λαμπάδας των ψυχών σας έλαιον, δηλαδή αγάπη και τότε όταν έλθη ο Νυμφίος Χριστός κατά την δευτέραν Παρουσίαν θα εισέλθετε μετ αύτοϋ εις τον Ουράνιον νυμφώνα. Εάν όμως αμελήσετε, μεριμνήσετε και δεν γεμίσετε τας λαμπάδας των ψυχών σας έλαιον, δηλαδή αγάπην, όταν έλθη ο Νυμφίος θα υπάγετε δια να εισέλθετε και σεις εις τον νυμφώνα, αλλά θα σας κλείσει την θύραν και θα μείνετε έξω του νυμφώνος ως αι μωραί παρθένοι, θα κτυπάτε την θύραν αλλά πλέον δεν θα σας ακούει. Θα μετανοείτε τότε, θα κλαίετε, θα θρηνείτε, αλλά ματαίως. Εκλείσθη η θύρα, εκλείσθη δια πάντα. Λοιπόν αγαπητά μου τέκνα, δια να μη μείνετε έξω του Ουρανού νυμφώνος και στερηθήτε των αιωνίων αγαθών, αγαπήσατε τον Θεόν δια να εύρητε χάριν αιώνιον. Μηδέν προτιμήσετε της αγάπης αυτού, ίνα όταν έλθη εν τη δόξη αυτού εύρητε ανάπαυσιν μετά πάντων των αγίων. Άλλα και εγώ ο ελάχιστος εάν εύρω παρρησίαν πλησίον εις τον Θεόν δεν θα παύσω να σας αγαπώ και να παρακαλώ τον Ουράνιον Θεόν και Πατέρα να σας σκέπη και διαφυλάττη από τας παγίδας του δολίου δράκοντα και να σας αξιώση των αιωνίων αγαθών και της Βασιλείας των Ουρανών, ων γένοιτο πάντας αξιωθήναι. Αμήν».

Αφ οϋ ικανώς ενουθέτησε τας αδελφάς εζήτησε και τω έκαμαν Άγιον Ευχέλαιον και την επομένην μετασχών των Άχραντων Μυστηρίων, αφ οϋ ηυχάριστησε τον Κύριον, έκαμε δέησιν θερμοτάτην προς Θεόν υπέρ των Πνευματικών του τέκνων, υπέρ των κατοίκων της νήσου, υπέρ της Εκκλησίας, υπέρ του έθνους, του Στρατού

και υπέρ ειρήνης του σύμπαντος κόσμου και της των πάντων ενώσεως. Είτα ύψωσεν τας χείρας του και την διάνοιάν του προς τον Ουρανόν και είπε: «Κύριε εις χείρας σου παρατίθημι το μικρόν τούτο ποίμνιον όπερ μοι ενεπιστεύθης και το πνεύμα μου όπερ μοι δέδωκας. Σος ειμί εγώ Κύριε, σώσον με, ότι τα δικαιώματά σου εξεζήτησα».

Και ταύτα ειπών, έκλεισε τους οφθαλμούς αυτού και παρέδωκε το πνεύμα την 31ην Ιανουαρίου 1877, εις ηλικία 77 ετών.

Μόλις ηκούσθη, πρώτον εις την χώραν της νήσου, ότι ο Πατήρ Αρσένιος ετελεύτησε, διεδόθη εις όλα τα χωρία της νήσου και όλη η νήσος εβυθίσθη εις μέγα πένθος. Έκλαιον πάντες και ωδύροντο την στέρησιν τοιούτου Αγίου Πατρός. Έδραμον δε πάντες συν γυναίξι και τέκνοις να ασπασθώσι το τίμιον λείψανον αυτού και συνοδεύσωσιν άχρι του τάφου. Επειδή δε δεν ήτο δυνατόν πάντες να το ασπασθώσι δια το πλήθος και επειδή οι μακράν εν τοις χωρίοις δεν ηδυνήθησαν αυθημερόν να προσέλθωσιν, αφήκαν το λείψανόν του επί τρεις ημέρας εις την Εκκλησίαν δια να δυνηθώσι να το ασπασθώσι και τότε άπαντες αυτό μετά ύμνων και θαυμάτων και μετά πολλών δακρύων ενεταφίασαν αυτό εις τόπον τον οποίον έτι ζων υπέδειξε ο ίδιος ο Άγιος, ου ταις πρεσβείαις και ικεσίες σου θείημεν πάντες. Αμήν.

http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/agiologion/osios_arsenios_en_parw.htm#06